

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

❧ זהר חדש רות ❧

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק י"ג

קונטרס 913

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עֲזָרִי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

הַקְדָּמַת פֶּתַח הַזֶּהָר

חֵלֶק א'

וּבֹ נִקְבְּצוּ

1-34 עֲלוּנֵי "אוֹר הַזֶּהָר"

שִׁינְאוּ לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי"

מֵאֵלּוּל תש"ע עַד תִּשְׁרֵי תשע"א

וּבְגִין דַּעַתִּידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטָּעִם" מֵאֵילָנָא דְחַיִּי,
דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהָר, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי."



יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה ק' בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב"א

תִּשְׁרֵי תשע"א לַפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים בְּשֵׁשׁ רַבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוֹהַר"ק, בְּדִכְתָּב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמָח"ל זי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְגָּא וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוֹהַר (זוֹהַר חֵלֶק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימָנָא כְּתִב דְּהוּא "תִּיבַת נֹחַ" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנוֹרָא. וְלִזְהַר תִּקְן הַרְמָח"ל זי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד זוֹהַר"ק וּבְזוֹהַר יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְזֵרוֹת - וְיִצְמְחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחִית קָרִן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעֵין בְּסֵפֶר זִכְוִתָא דִּרְשָׁב"י).

כְּתִב בְּשִׁדְי חֲמֹד (מַעֲרֶכֶת מ' סוֹף כָּלֵל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר בְּאִילוּ עֲשָׂאָה פּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטְעֵם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמַחֲלָקִים ש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לֹקַח מִסֵּכֶת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שְׂחָלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלִמּוּד סֹדֶר מִשְׁנֵיּוֹת, וְשׁוֹרֵת הָדִין נוֹתֶנֶת שְׂטוּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר בְּאִילוּ לְמוֹד ש"ס כּוּלוֹ, עכ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוֹהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכֶד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בַּעֲמֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחֲרֵי הַסִּיּוּם לָקַח הַסֵּפֶר הַזוֹהַר בְּיָדֵי קִדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רִקּוּדֵין דִּקְדֻשָּׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קִדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזוֹהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךָ, אֲנִי דוּ קַעֲנִסְט מִיךָ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפִּיר אוֹתָךְ, וְאַתָּה מִפִּיר אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמִּנְהָגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשַׁנַּת תרפ"א: מַעֲלַת לְמוּד הַזוֹהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מִבְּטֵל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשִׁקּוּד עַל לְמוּד הַזוֹהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחֻצָּה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנָשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלְמוּד שְׁלֵהֶם עִם אֲנָשֵׁי עִיר הַקִּדְשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קִדְשׁ הַקְדָּשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וַיִּשְׁוֹעַ בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶה לְעֵלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וַיִּפֹּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וַיִּקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁפֹן לְבַטַּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּם וַיִּקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ" אֲבִי"ר.

הַלּוּמְדִים בְּחֻבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דִּקּוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְפוֹלֵם שְׁלֻמְדוֹ כָּל הַזוֹהַר"ק, וְכָךְ נוֹכַל בְּשַׁבַּע דִּקּוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוֹהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּם בְּנוֹ דְּבַרֵּי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֹן יִהְיֶה לְאַלֶּף" שְׂאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשׁוֹר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוֹהַר"ק, וּבַפֻּלָא יוֹעֵץ (עֶרֶךְ רַבִּים) כְּתִב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְּרַבִּים וְתַפְלָה דְּרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי כֵן רָאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרָאִי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמֹר דְּדוֹד הַמִּלָּךְ ע"ה (תְּהִילִים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עכ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוֹהַר" בְּגִירָסָא מְצִינוּ מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אִזְ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִיַת בְּעָרֵב פֶּסַח. (סֵפֶר דֶּרֶךְ אֶרֶץ מִנְהַגֵּי יְהוּדֵי אֶרֶם צוּבָה חֵלֶק א' עֲמוּד כ"ז). (וְעֵין בְּשו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֵלֶק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שָׁכֵן בְּלִמּוּד הַזוֹהַר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזהר הקדוש, ועוד שהזהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עבת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב פי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, וזה על התורה, וזהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מידת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עבת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשפח לאבינו שבשמים – על כן אחיו כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שנקרבנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לכל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"ן בוא"ו ק"ן ביחודא שלים, על ידי שהוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עונו אם הבנים שמחה. הרני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקם תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גליטא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו בוננה עלינו ומעשה ידינו בוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו בוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות] ... [ישועות] ... [לבנים] ... השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו] ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו פתוח שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים] ... אמן סלה.

ספר

הזוהר

החדש
השלים
והמנוקד

ספר

הזוהר

החדש
השלים
והמנוקד

בי יבואר גודל הדיבור
ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והמקדוש
והמקדוש שדברי
והמקדוש האלקי רבי
שמעון בר יוחאי זי"ע א

רבי המקדוש רבי חיים בן עשר, האור החיים זי"ע,
היה פנים אחד בחילולא פה עיר"ק אצת ת"ו,
וכשנעלה למדון והגיע לתחנות הרר שעולים
לציון הישגיו, יד מרחמור וידה עולה על ידיו
על כל השכל נכנס, ולקחם אש שלדכרת קב"ה
וכל פמיליא של מעלה האל, וכל נשמות האצילות
שמה, ובעת הדילולא דיה שמה שמחה גדולה
ע"י"ש. (רבי שמואל ונצ"ח אפי"ר צפת כסוד ספר חסידים)
רבי פנים מקא"ו ג' תל שבת וחורא לזכר חסידים על
שלא בא אור בשנים שלא נכנסת חזרה בעולם, כי הדר
האט היה דוידאליגן ביום ירחיקים "זוהר ודוק אור
בחדות", (רבי חיים ז' ג' פ' עשר).

שְׁפוּחַד מַעֲמֹנוּ.

(אמר רבי נהוראי: השכינה אצלנו, קום! קמו. הרימו לו קול. כיון שראה אותם, קרב אליהם). **אָמַר רַבִּי נְהוֹרַאי: מִי אֶתָּה? אָמַר לוֹ: מִתּוֹךְ שְׁלֹא שְׁאַלְתִּי אֶתְכֶם בְּשָׁלוֹם, לֹא הִכְרַתֶּם אוֹתִי. אֲנִי יְהוּדִי, וְטַעֲיִיתִי כָּאֵן בַּשָּׂדֶה הַזֶּה, וְלֹא שְׁאַלְתִּי עֲלֵיכֶם, שְׁאַמְרַתִּי שְׁמָא הֵם רָשָׁעִים, וְכַתּוּב (ישעיה מז) אֵין שְׁלוֹם אָמַר ה' לְרָשָׁעִים. וּמֵאַחֵר שְׁלֹא הִכְרַתִּי אֶתְכֶם, עַד שְׁרָאִיתִי בְּכֶם בְּנָפִי מַצּוֹה, וְשִׁמַּחְתִּי. עֲכָשׁוּ שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם חֲכָמִים. יֵשְׁבוּ תַּחַת הָאֵילָן. אָמַר רַבִּי יוֹדָאי, נִתְעַסַּק בַּעֲבוּדַת רַבּוּנְנוּ, וְנִפְתַּח בַּתּוֹרָה.**

פָּתַח רַבִּי יוֹדָאי וְאָמַר, (דברים ו) וְכַתְּבֶתֶם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ. מְזוֹזוֹת כְּתוּב, מָה הַטָּעַם? אֵלֹא אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מַצִּינִים תָּמִיד בַּמַּצּוֹת, בְּשִׁבְתָּם וּבִלְכָתָם, בְּשִׁכְבָּם וּבְקוּמָם, שֶׁכְּתוּב בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכָתְךָ בִּדְרֹךְ וּבִשְׁכַבְּךָ וּבְקוּמְךָ. וְיִשְׁיִיחוּ יִשְׂרָאֵל מַעֲטָרִים בַּתּוֹרָה וּבַמַּצּוֹת, כְּדֵי שִׁידְבְּקוּ תָּמִיד בַּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכְּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם. וְכָל הַדְּבָק בְּקוּנוֹ, אֵינוֹ נִזְוָק לְעוֹלָם.

וְלֹא עוֹד, אֵלֹא שְׁשָׁנֵי מִלְּאָכֵי הַשָּׁרֵת מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם, אֶחָד בִּימִינוֹ וְאֶחָד בְּשִׁמְאָלוֹ, שֶׁכְּתוּב (תהלים צא) כִּי מִלְּאָכָיו יֵצֵא לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. וְלֹא עוֹד, אֵלֹא שֶׁאֵם תָּמִיד מַצּוֹי בַּמַּצּוֹה, כְּבִיכּוֹל שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נַעֲשֶׂה לוֹ שׁוֹמֵר, שְׁנֵאֲמַר (שם קכא) ה' שֹׁמֵר.

מָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? נוֹטֵל מִלְּאָף הַהוּלָף בִּימִינוֹ, וּמַעֲמִידוֹ לְפָנָיו, וְהוּא עוֹמֵד

יֹדָאי, אוֹ טַעֲיִי הָהוּא בְּרֵשׁ בַּחֲקָלָא, אוֹ לְסָטִים הוּא, אוֹ דְּחִיל מִינָן.

(אמר רבי נהוראי, שכינתא גבא, קום. קמו, רמו ליה קלא, כיון דחמי לון קריב לגבייהו).

אָמַר רַבִּי נְהוֹרַאי, מֵאֵן אָנְתָּ. אָמַר לִיה, מָגוּ דְּלֹא שְׁאִילָנָא לְכוּן בְּשִׁלְמָא, לֹא יִדְעִיתוּן לִי. יוֹדָאי אָנָּא, וְטַעֲיִנָּא הַשְׁתָּא בְּהָאֵי חֲקָלָא, וְלֹא שְׁאִילָנָא עֲלֵיִיכוּ, דְּאִמִּינָא שְׁמָא רָשָׁעִים הֵם. וְכַתּוּב, (ישעיה מז כב) אֵין שְׁלוֹם אָמַר ה' לְרָשָׁעִים. וְכִדִּין דְּלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעִי בְּכוּן. עַד דְּחִמִּינָא בְּכוּן בְּנָפִי מַצּוֹה, וְחִדִּינָא. הַשְׁתָּא שְׁלְמָא עֲלֵיִיכוּ רַבָּנָן. יְתִבִּי תַּחוּת אֵילָנָא, אָמַר רַבִּי יוֹדָאי, נִתְעַסַּק בַּפּוֹלְחָנָא דְּמָרְנָא, וְנִפְתַּח בְּאוּרֵיִיתָא.

פָּתַח רַבִּי יוֹדָאי וְאָמַר, (דברים ו ט) וְכַתְּבֶתֶם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ. מְזוֹזוֹת כְּתוּב, מֵאִי טַעֲמָא. אֵלֹא אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מַצּוֹיִנִים תָּמִיד בַּמַּצּוֹת. בְּשִׁבְתָּם, וּבִלְכָתָם, בְּשִׁכְבָּם, וּבְקוּמָם. דְּכַתּוּב, (שם פסוק ח) בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכָתְךָ בִּדְרֹךְ וּבִשְׁכַבְּךָ וּבְקוּמְךָ.

וְיִשְׁיִיחוּ יִשְׂרָאֵל מַעֲטָרִים בַּתּוֹרָה וּבַמַּצּוֹת, כְּדֵי שִׁידְבְּקוּ תָּמִיד (דף קג ע"ב) בַּקְדוּשָׁא בְּרִיף הוּא. דְּכַתּוּב, (שם ד ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בָּהּ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם. וְכָל הַדְּבָק בְּקוּנוֹ, אֵינוֹ נִיזְוָק לְעוֹלָם.

וְלֹא עוֹד, אֵלֹא שְׁשָׁנֵי מִלְּאָכֵי הַשָּׁרֵת מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם, אֶחָד בִּימִינוֹ, וְאֶחָד בְּשִׁמְאָלוֹ. דְּכַתּוּב, (תהלים צא יא) כִּי מִלְּאָכָיו יֵצֵא לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. וְלֹא עוֹד, אֵלֹא שֶׁאֵם תָּמִיד מַצּוֹי בַּמַּצּוֹה, כְּבִיכּוֹל, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נַעֲשֶׂה לוֹ שׁוֹמֵר. שְׁנֵאֲמַר, (שם קכא ה) ה' שׁוֹמֵר.

מָה עוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. נוֹטֵל מִלְּאָף הַהוּלָף בִּימִינוֹ, וּמַעֲמִידוֹ לְפָנָיו. וְהוּא עוֹמֵד בְּמִקְוָמוֹ. שְׁנֵאֲמַר, ה'

במקומו, שנאמר ה' צִלָּךְ עד יד
יְמִינְךָ. ואֹתוֹ הַמִּלֶּאכָה שֶׁהוּא
מְשַׁמָּאלוֹ, מַעֲמִידוֹ אַחֲרֵי הָאָדָם, וְהַקְדוּשׁ
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיָּמִין
וּמִשְׁמָאל. נִמְצָא הָאָדָם נִשְׁמַר
מִכָּל צַדָּדָיו, מִי יוֹכֵל לְהַזִּיק אוֹתוֹ.
וְעַל כֵּן צָרִיךְ שְׁלֹא יִהְיֶה הָאָדָם
מִצּוּי בְּלֹא תוֹרָה וּבְלֹא מִצְוֹת
אֲפִלּוּ שְׁעָה אַחַת. בְּבִיתוֹ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמְרוֹ מִבַּחוּץ, וְהָאָדָם
מִבִּפְנִים.

וְשָׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר יְהוּדָה,
פֶּתַח הַמִּצְוִן בְּמִזְוָה, אֵין מִזִּיק
וְאֵין שְׁטֵן וְאֵין פֶּגַע רַע מִתְקַרֵּב
אֵלָיו. מִפְּנֵי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹמֵר הַפֶּתַח, אֲפִלּוּ בְּשַׁעֲה שְׁנֵיתָן
רְשׁוֹת לְמִלֶּאכָה הַמְשַׁחִית לְחֻבֵּל, זֹקֵף
עֵינָיו, וְרוֹאֶה שְׁשֵׁם שְׂדֵי עוֹמֵד עַל
הַפֶּתַח, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יב) וְלֹא יִתֵּן
הַמְשַׁחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְנֹגֵף.
לְפִיכֵךְ צָרִיךְ הָאָדָם שִׁיְהֶא תָּמִיד
מִצּוּי בְּמִצְוֹת מִזְוָה.

פֶּתַח רַבִּי נְהוֹרָאִי בְּפֶרֶשֶׁת צִיצִית
וְדֹרֶשׁ, (במדבר טו) וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית
עַל כַּנְפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֶתָם. מֵה
שׁוֹנֶה שְׂכָאן וּבִשְׁבֶּת לְדֹרֶתָם חֶסֶר,
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לא) לַעֲשׂוֹת אֶת
הַשְּׁבֶת לְדֹרֶתָם, חֶסֶר

שֶׁשָּׁנִינוּ, תִּקְנוּ פֶּרֶשֶׁת צִיצִית
בְּקִרְיַת שְׁמַע. וּבְדִירְתוֹ שֶׁל אָדָם
נִמְצָא פֶּרֶשֶׁת קִרְיַת שְׁמַע, חוּץ
מִפֶּרֶשֶׁת צִיצִית, שֶׁחֶסֶר מִשָּׁם.
בְּמָה נִשְׁלֵם? אֵלֹא כְּשֶׁאָדָם
מִתְעַטֵּף בְּבִיתוֹ בְּצִיצִית, וְיוֹצֵא בּוֹ
לְפֶתַחוֹ, הָרִי נִשְׁלֵם.

וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמַּח בּוֹ,
וּמִלֶּאכָה הַמּוֹת זֶה מִשָּׁם, וְהֵינּוּ
לְדֹרֶתָם, שִׁיְהִיָּה שְׁלֵם. וְיוֹצֵא
מִפֶּתַח בֵּיתוֹ בְּמִצְוָה זֶה, וּמִלֶּאכָה
הַמְשַׁחִית זֶה מִשָּׁם, וְנִצּוֹל הָאָדָם
מִכָּל נֹזֶק. מִנֵּין לָנוּ? מֵמָה שֶׁכְּתוּב
מִזְוֹת, מֵאוֹתִיּוֹתָיו מִשְׁמַע: ז"ל
מִוִּית. שְׁלֹא יִתֵּן לוֹ רְשׁוֹת לְחֻבֵּל,
וְזֶה מִפֶּתַחוֹ.

צִלָּךְ עַל יַד יְמִינְךָ. וְאוֹתוֹ הַמִּלֶּאכָה שֶׁהוּא
מְשַׁמָּאלוֹ, מַעֲמִידוֹ אַחֲרֵי הָאָדָם. וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מִיָּמִין וּמִשְׁמָאל. נִמְצָא הָאָדָם נִשְׁמַר
מִכָּל צַדָּדָיו, מִי יוֹכֵל לְהַזִּיק אוֹתוֹ.

וְעַל כֵּן, צָרִיךְ שְׁלֹא יִהְיֶה הָאָדָם מִצּוּי בְּלֹא
תוֹרָה וּבְלֹא מִצְוֹת, אֲפִלּוּ שְׁעָה אַחַת.
בְּבִיתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמְרוֹ מִבַּחוּץ,
וְהָאָדָם מִבִּפְנִים.

וְתָנִינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי בַר יְהוּדָה, פֶּתַח הַמִּצְוִין
בְּמִזְוָה, אֵין מִזִּיק וְאֵין שְׁטֵן וְאֵין פֶּגַע
רַע מִתְקַרֵּב אֵלָיו. מִפְּנֵי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹמֵר הַפֶּתַח, אֲפִלּוּ בְּשַׁעֲה שְׁנֵיתָן רְשׁוֹת
לְמִלֶּאכָה הַמְשַׁחִית לְחֻבֵּל, זֹקֵף עֵינָיו, וְרוֹאֶה
שְׁשֵׁם שְׂדֵי עוֹמֵד עַל הַפֶּתַח, כְּדִכְתִּיב, (שְׁמוֹת יב)
וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְנֹגֵף.
לְפִיכֵךְ צָרִיךְ הָאָדָם שִׁיְהֶא תָּמִיד מִצּוּי בְּמִצְוֹת
מִזְוָה.

פֶּתַח רַבִּי נְהוֹרָאִי בְּפֶרֶשֶׁת צִיצִית וְדֹרֶשׁ, (במדבר
טו לח) וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְפֵי בְּגָדֵיהֶם
לְדֹרֶתָם. מֵאִי שָׁנֹא דִּהְכָּא וּבִשְׁבֶּת לְדֹרֶתָם חֶסֶר,
דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת לא טז) לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת לְדֹרֶתָם,
חֶסֶר.

וְתָנִינוּ. תִּקְנוּ פֶּרֶשֶׁת צִיצִית בְּקִרְיַת שְׁמַע.
וּבְדִירְתוֹ שֶׁל אָדָם, נִמְצָא פֶּרֶשֶׁת קִרְיַת
שְׁמַע, חוּץ מִפֶּרֶשֶׁת צִיצִית, שֶׁחֶסֶר מִשָּׁם. בְּמָה
נִשְׁלֵם. אֵלֹא כְּשֶׁאָדָם מִתְעַטֵּף בְּבִיתוֹ בְּצִיצִית,
וְיוֹצֵא בּוֹ לְפֶתַחוֹ, הָרִי נִשְׁלֵם.

וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמַּח בּוֹ, וּמִלֶּאכָה הַמּוֹת זֶה
מִשָּׁם וְהֵינּוּ לְדֹרֶתָם, שִׁיְהִיָּה שְׁלֵם.
וְיוֹצֵא מִפֶּתַח בֵּיתוֹ בְּמִצְוָה זֶה, וּמִלֶּאכָה הַמְשַׁחִית
זֶה מִשָּׁם וְנִצּוֹל הָאָדָם מִכָּל נֹזֶק. מִנֵּין לָנוּ. מִמָּה
דְּכְתִיב, מִזְוֹת, מֵאוֹתִיּוֹתָיו מִשְׁמַע, ז"ל מִוִּית.
שְׁלֹא יִתֵּן לוֹ רְשׁוֹת לְחֻבֵּל, וְזֶה מִפֶּתַחוֹ.

בשבת דכתיב לדרתם, מאי טעמא. מפני שפיון שקידש היום, דירתם של ישראל צריכה להיות בגר דלוק, ושלחן ערוך, ומטה מוצעת ודירתן מתוקנת כדירת חתן לקבל בו הפלה. ומאי ניהו. שבת היא פלה. ולעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה מתוקנת לכבודה, כפי הראוי לה. ועל דא פתיב, לעשות את השבת. וכתיב, לדרתם, להכניס בה פלה קדושה לדירתה ולהיות בתוכה.

בשעה שקידש היום, וכלה זו באה, ואינה מוצאה דירה מתוקנת, ושלחן ערוך, וגר דלוק. פלה זו אומרת, אין דירה זו מישראל. ביני ובין בני ישראל פתיב, אין זה מישראל, אין דירתו לקדושה. על פן צריך היפר קדושה בפית. ועל דא פתיב לדרתם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהוראי, אסהדנא, על מאן דנפק מתרע ביתיה בעיטופא דמצוה, ותפילין בראשו, בשעה דנפיק בין תרין תרעין, אזדמנא שכינה עליה. ותרין מלאכין דקיימין עליה, חד מימינא, וחד משמאלא, וכולהון מלוין ליה עד בי פנישתא, ומברכין ליה. וחד מקטרגא דאיהו קיימא קמי פתחא דבר נש אזיל מבתריהו, ועל פרחיה אתיב ואמר אמן. וזכור ושמור, כללא דכל אורייתא. זכור, איהו פרושת מזוזה. ואיתימא מזוזה בגקבה מדבר. הכי הוא ודאי, אבל פרושתא דא, זכור כלול בגקבה. שמור איהו ציצית.

וכר נפק בר נש מתרע ביתיה, נפיק בתפילין, דאינון כלל זכור, וציצית בהדיהו, דאיהו שמור, ואיערע במזוזה בתרע ביתיה, דאיהו כלל זכור, ציצית

בשבת, שכתוב לדרתם, מה הטעם? מפני שפיון שקדש היום, דירתם של ישראל צריכה להיות בגר דלוק, ושלחן ערוך, ומטה מוצעת, ודירתן מתקנת כדירת חתן לקבל בו הפלה. ומה הוא? שבת היא פלה, ולעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה מתקנת לכבודה, כפי הראוי לה. ועל זה כתוב לעשות את השבת. וכתוב לדרתם, להכניס בה פלה קדושה לדירתה ולהיות בתוכה. בשעה שקדש היום, וכלה זו באה, ואינה מוצאה דירה מתקנת ושלחן ערוך וגר דלוק - פלה זו אומרת: אין דירה זו מישראל. ביני ובין בני ישראל כתוב, אין זה מישראל, אין דירתו לקדשה. על פן צריך היפר קדושה בפית. ועל זה כתוב לדרתם, בשבת ובציצית.

אמר רבי נהוראי, אני מעיד על מי שיוצא משער ביתו בעטוף של מצוה, ותפילין בראשו, בשעה שיוצא בין שני השערים, מזדמנת עליו שכינה, ושני מלאכים שעומדים עליו, אחד מימין ואחד משמאל, וכלם מלוים אותו עד בית הכנסת ומברכים אותו. ומקטרג אחד שעומד לפני פתחי האדם הולך מאחריהם, ועל פרחו משיב ואומר אמן.

וזכור ושמור - הכלל של התורה. זכור היא פרשת מזוזה. ואם תאמר, מזוזה בגקבה מדבר - כן הוא ודאי. אבל הפרשה הזו, זכור כלול בגקבה. שמור הוא ציצית. ובשיוצא אדם משער ביתו, יוצא בתפילין, שהם הכלל של זכור, וציצית עמם, שהיא שמור, ופוגש במזוזה בשער ביתו, שהוא כלל זכור - הציצית משלימה לו לכלל של שמור.

אֲשֵׁלִים לִיָּה לְכָלֵל שְׁמֹר.

וְאִי תִימָא הָא צִיצִית לֹא קִיִּמָּא בְּפִתְחָא, הָאִיף
קִיִּמָּא זְכוֹר בְּלַחֲדוּדִי, וְהָא תַנֵּן זְכוֹר וְשְׁמֹר
בְּחֶדָא אֵינוֹן. אֲלֵא, מְזוּזָה אִיהִי כְּלוּל זְכוֹר
וְשְׁמֹר. תַנֵּן, זְכוֹר וְשְׁמֹר בְּדַבּוּר אֶחָד נֶאמְרוּ,
וּבְחֶדָא אֵינוֹן, וּמְזוּזָה כְּלָל דְּתַרְוֵייהוּ, כְּלָל דְּכַר
וְנוֹקְבָא בְּחֶדָא.

הַתְּפִלִּין לְעִילָא, כְּלָל זְכוֹר. תְּפִלִּין דִּיד, שְׁמֹר, כְּלוּל דָּא בְּדָא. עֲשִׂיָּה לֹא
כְּתִיב אֲלֵא בְּצִיצִית, דָּאִיהִי שְׁמֹר. וְכוּלָּא אֲזֵלָא
בְּחֶדָא. אֲתָא הֵהוּא רַוּוּקָא וְאָמַר, בְּאַתְרָא דָּא
רִישִׁין אֲשֶׁתְּפַחוּ, מֵאן יָכִיל לְמַלְלָא.

פִּתְחָא וְאָמַר, וּלְנַעֲמִי מוֹדַע לְאִשָּׁה אִישׁ גְּבוּר
חֵיל מִמֶּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשְׁמוֹ בּוֹעֲז.
מְגִלָּה זוֹ לֹא הָיָה לָהּ לְהַתְחִיל אֲלֵא מִפְּסוּק
זֶה.

הַתִּנּוּן, כְּשֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְבְרוּא
הָעוֹלָם, הָיָה מַחְרִיט הָעוֹלָם לְפָנָיו,
וְלֹא הָיָה עוֹמֵד. עַד שֶׁבָּרָא הַתְּשׁוּבָה, כִּי
שֶׁבָּרָא הַתְּשׁוּבָה, בָּרָא אֶת הָעוֹלָם, וְהִעֲמִידוֹ
עַל עָמְדוֹ. עַל עָמְדוֹ אֶחָד. מֵאִי נִיהוּ. הוּא
צָדִיק יְסוֹד עוֹלָם.

כִּי שֶׁבָּרָא אֶת הַתְּשׁוּבָה, הַתְּנוּצָץ אֹר מִמֶּנָּה,
וְהָאֹר הֵהוּא הִבְהִיק וְהָאִיר מְסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּפוֹ, וְכוּ נִבְרָא הָעוֹלָם. רָאֵהוּ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְנִסְתַּפֵּל בְּרִשְׁעִים הַעֲתִידִים לְבֹא
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּגְנָזוּ לְעוֹלָם הַבָּא לְצַדִּיקִים.

וְאִם תֹּאמַר הוֹאִיל וְהוּא עֲתִיד לְגוֹנְזוֹ, לָמָּה
בָּרָאוּ. אֲלֵא כְּשֶׁבָּרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֹר זֶה, לֹא בָרָאוּ אֲלֵא לְבָרָא בּוֹ אֶת הָעֶפֶר
(הָעוֹלָם). וְנִסְתַּפֵּל וְרָאָה שְׁעֵתִידִים רִשְׁעִים לְבֹא,
וּגְנָזוּ לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַד הַיּוֹם, אֵף עַל

וְאִם תֹּאמַר, הָרִי צִיצִית לֹא
עוֹמֵד בְּפִתְחָא? אִיף עוֹמֵד זְכוֹר
לְבָדוֹ, וְהָרִי שְׁנִינוּ שְׁזָכוֹר וְשְׁמֹר
הֵם יַחַד? אֲלֵא, מְזוּזָה כְּלוּלָת
זְכוֹר וְשְׁמֹר. שְׁנִינוּ זְכוֹר וְשְׁמֹר
בְּדַבּוּר אֶחָד נֶאמְרוּ, וְהֵם יַחַד.
וְהַמְזוּזָה כְּלָל שֶׁל שְׁנֵיהֶם, הַכְּלָל
שֶׁל זְכָר וְנוֹקְבָה יַחַד.

הַתְּפִלִּין לְמַעֲלָה - כְּלָל זְכוֹר.
תְּפִלִּין שֶׁל יָד - שְׁמֹר, כְּלוּלִים
זֶה עִם זֶה. הַעֲשִׂיָּה אֵין כְּתוּבָה
אֲלֵא בְּצִיצִית, שֶׁהִיא שְׁמֹר, וְהַכֵּל
הוֹלֵךְ יַחַד. בָּא אוֹתוֹ הַרְנוּקָא וְאָמַר,
בְּמָקוֹם הַזֶּה נִמְצְאוּ רָאשִׁים, מִי
יָכוֹל לְדַבֵּר?

פִּתְחָא וְאָמַר, (רות ב) וּלְנַעֲמִי מוֹדַע
לְאִשָּׁה אִישׁ גְּבוּר חֵיל מִמֶּשְׁפַּחַת
אֱלִימֶלֶךְ וְשְׁמוֹ בּוֹעֲז. מְגִלָּה זוֹ לֹא
הָיָה לָהּ לְהַתְחִיל אֲלֵא מִפְּסוּק זֶה.
שְׁנִינוּ, כְּשֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה
לְבָרָא הָעוֹלָם, הָיָה מַחְרִיט
הָעוֹלָם לְפָנָיו, וְלֹא הָיָה עוֹמֵד, עַד
שֶׁבָּרָא הַתְּשׁוּבָה. כִּי שֶׁבָּרָא
הַתְּשׁוּבָה, בָּרָא אֶת הָעוֹלָם,
וְהִעֲמִידוֹ עַל עָמְדוֹ, עַל עָמְדוֹ
אֶחָד. מֵה הוּא? הוּא צָדִיק יְסוֹד
עוֹלָם.

כִּי שֶׁבָּרָא הַתְּשׁוּבָה, הַתְּנוּצָץ
אֹר מִמֶּנָּה, וְהָאֹר הֵהוּא הִבְהִיר
וְהָאִיר מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ,
וְכוּ נִבְרָא הָעוֹלָם. רָאֵהוּ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְנִסְתַּפֵּל בְּרִשְׁעִים
הַעֲתִידִים לְבֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּגְנָזוּ
לְעוֹלָם הַבָּא לְצַדִּיקִים.

וְאִם תֹּאמַר, הוֹאִיל וְהוּא עֲתִיד
לְגוֹנְזוֹ, לָמָּה בָּרָאוּ? אֲלֵא כְּשֶׁבָּרָא
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֹר זֶה, לֹא
בָּרָאוּ אֲלֵא לְבָרָא בּוֹ אֶת הָעֶפֶר
(הָעוֹלָם). וְנִסְתַּפֵּל וְרָאָה שְׁעֵתִידִים
רִשְׁעִים לְבֹא, וּגְנָזוּ לְצַדִּיקִים
לְעוֹלָם הַבָּא. וְעוֹד הַיּוֹם, אֵף עַל
פִּי שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְנָזוּ, בּוֹ
הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם.

וּגְנָזוּ לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַד הַיּוֹם, אֵף עַל פִּי שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גְנָזוּ, בּוֹ הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם.

בו יעלה על דעתך? אלא אמר, באור אחר היוצא ממנו. והוא כמו חוט היוצא מאור גדול, והעולם בו מתקיים. והוא עמודו של עולם, שנאמר (משלי י) וצדיק יסוד עולם.

וממנו השתיל ויצא זרע דוד עליו השלום, שנאמר (תהלים כב) זרע יעבדנו יספר לה' לדור, הוא שנאמר (שם פט) וכסאו כשמש נגדי. וכל זרעו של דוד, מצדיק זה יצא. כענין זה (משלי טז ד) כל פועל ה' למענהו.

כתוב ולנעמי מודע לאישה, מכאן היה ראוי להתחיל מגלה זו! אמר לו רבי נהוראי, פתח פיה, שהרי הדברים הללו חדשים עתיקים הם מהיום שנברא העולם.

אמר לו, מה שמך? אמר לו, אמר הדברים הללו, ואחר כך אמר מה שמי. אמר רבי יודאי, השכינה עמנו, ומשראיתי אותך שדברך שותקים, והערת לי אמר - ברוך תהיה!

אמר להם, רות ונעמי ובעז, שלשתם בדיוקן החשיבות של הדרגות העליונות עומדים, וזרע דוד מתוך דיוקן האילן נשתל בעולם.

נעמי, כמו שנאמר ויהי נעם אדני אליהו עלינו. ועל השם הזה נשתל אותו השם בעולם. מי זה נעם ה'? זו התשובה, כמו שנאמר (תהלים כז) לחזות בנעם ה', זו תשובה, והעולם הבא. ולבקר בהיכלו - זה עולם אחר למטה. רות בדמות של העולם התחתון, שמורה לקדוש ברוך הוא תמיד בשירות ותשבחות. רות, על שם תור, שמשנה בקולו מכל שאר הקולות - אף כנסת ישראל משנה בקול בתשבחת מכל שאר הקולות. (ששברה יותר) התור הזה

בו סלקא דעתך. אלא אימא, באור אחר היוצא ממנו. והוא כמו חוט היוצא מאור גדול, והעולם בו מתקיים. והוא עמודו של עולם, שנאמר (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם.

וממנו השתיל ויצא זרע דוד המלך עליו השלום, שנאמר (תהלים כב לא) זרע יעבדנו יספר לה' לדור, הוא שנאמר (שם פט לו) וכסאו כשמש נגדי. וכל זרעו של דוד, מצדיק זה יצא. כענין זה (משלי טז ד) כל פועל ה' למענהו. בתיב ולנעמי מודע לאישה, מכאן היה ראוי להתחיל מגילה זו. אמר ליה רבי נהוראי, פתח פיה, דהא מלין אלין, חדתין עתיקין אינון מן יומא דאברי עלמא.

אמר ליה מה שמך. אמר ליה, אימא מלין אלין, ולבתר אימא מה שמי. אמר רבי יודאי, שכינה גבן, ומדחמינא בך (דף קד ע"א) דמילך שתקין, ואתערנא לך, אימא, בריך תהא.

אמר לון, רות ונעמי ובעז, תלתייהון, בדיוקנא דקומריין דרגין עלאין קיימין, וזרע רות (דוד) מגו דיוקנא דאילן אישתיל בעלמא.

נעמי, כמה דאת אמר (תהלים ד יז) ויהי נעם אדני אליהו עלינו. ועל שמא דא, אשתיל ההוא שמא בעלמא. מאן נועם ה'. דא תשובה. כמה דאת אמר, (שם כז ד) לחזות בנעם ה', זו תשובה, ועלמא דאתי. ולבקר בהיכלו, דא עלמא אחרא לתתא.

רות בדיוקנא דעלמא תתאה, דקא מרווה לקודשא בריך הוא תדיר בשירין ובתושבחות. רות, על שם תור, דמשנייא בקלא מכל שאר קלין, אף כנסת ישראל, משנייא בקלא בתושבתא מכל שאר קלין. (דשברה ויתיר)

נותן שני קולות יחד, אחד עליון ואחד תחתון, והכל יחד - אף כנסת ישראל מתעוררת למעלה ומתעוררת למטה, והכל בפעם אחת ובקול אחד.

והינינו שכתוב, (שם פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. אל תחרש, מלהתעורר למעלה. ואל תשקט, מלהתעורר למטה, הכל יחד.

בע"ז בדיוקן עליון, צדיק, גבור, שומר ברית. והתגבר על יצרו, ונקרא גבור חיל, ודאי שצדיק היה.

ואם תאמר, וכי מי קרוב לכנסת ישראל? זה צדיק! והרי כתוב, יש גואל קרוב ממני, ומי הוא? אלא ודאי גואל קרוב ממני זה האור הראשון שנקרא טוב, שכתוב (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב.

א"ת האור - בגימטריא תור"ה, שנקראת לקח טוב. ואף צדיק נקרא טוב כמותו, שכתוב (ישעיה א) אמרו צדיק כי טוב. וזהו קרוב, והקדים לאותו הטוב של צדיק. ועל זה כתוב קרוב ממני, שאני והוא טוב. ועל זה, אם יגאלך טוב יגאל, שהוא קרוב ממני, הוא שהתחיל והקדים והתעורר להתחבק בראשונה, והרי הוא קרוב, שכתוב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל.

והנעמי מודע לאישה, מודע לה היה צריך להיות, שהרי המלך שהשלוש שלו שנינו. מי המלך שהשלוש שלו? צדיק.

אלא כמו העולם הבא, לא בא ולא מתגלה אלא מאותה המחשבה העליונה שעומדת עליו, אף כאן צדיק באותו הגון ממש של אותה מחשבה עליונה. ומה שמו? אלימלך. כמו שהמלך העליון שמח אל העולם הבא

תור דא יתבא תרין קלין כחדא, חד עילאה וחד תתאה, וכולא כחדא. אוף כנסת ישראל, אתערת לעילא ואתערת לתתא, וכלא בזמנא כדא, ובקול כדא.

והינינו דכתיב, (שם פג ב) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. אל תחרש, מלאתערא לעילא. ואל תשקט, מלאתערא לתתא, כלא כחדא.

בוע"ז בדיוקנא עילאה, צדיק, גבור, נטר ברית. ואתתקף על יצריה. ואתקרי גבור חיל, ודאי צדיק הוה.

ואי תימא, וכי מאן קרוב לגבי כנסת ישראל, דא צדיק, והא כתיב, יש גואל קרוב ממני, ומאן איהו. אלא ודאי גואל קרוב ממני, דא אור קדמאה, דאקרי טוב. דכתיב, (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב.

א"ת האור, בגימטריא תור"ה. דאתקרי (משלי ד ב) לקח טוב. ואף צדיק, איקרי טוב כותיה. דכתיב, (ישעיה ג י) אמרו צדיק כי טוב. ודא הוא קרוב ואקדים לההוא טוב דצדיק. ועל דא כתיב קרוב ממני, דאנא ואיהו טוב. ועל דא, אם יגאלך טוב יגאל, דהוא קרוב ממני, הוא דשארי ואקדים ואתער לאתחבקא בקדמיתא והא איהו קרוב, דכתיב (בראשית כט יא) וישק יעקב לרחל.

והנעמי מודע לאישה, מודע לה מפעי ליה, דהא מלך שהשלוש שלו תנינן, מאן מלך שהשלוש שלו? צדיק.

אלא כגוונא דעלמא דאתי, לא אתא ולא אתגלי אלא מההיא מחשבה עילאה, דקיימא עליה. אוף הכא צדיק, בההוא גוונא ממש דההיא מחשבה עילאה. ומה שמייה אלימלך. כגוונא דמלך עילאה, חדי לגבי

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיתְּנוּ בָנוּ עֵתָה מִקְרָא שְׁתֵּנוּב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִי וּבִבְל יָדִי כְּפִיתִיךָ לְנִטֵּעַ שְׁמִים וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקַּן הַרְסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלֶיהָ וּלְאַרְמוֹן שֶׁל מְכוֹנֵי יֵשֵׁב לְהַחֲזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וְכִּי בָנוּ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁתֵּנוּב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֶמֶה וְאוֹר הַחֶמֶה יִהְיֶה שְׁבַעֲתִים כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבָנוּ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ כְּרָצוֹנוֹ וְכְרָצוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻמְכָּה הַזֹּאת, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָה מִהֲרָה תִצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עוֹנָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוּנוּ בָנוּ מִקְרָא שְׁתֵּנוּב "וְיֹאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִנָּרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, אָמֵן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶסֶח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לִשְׁנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל זִיע"א)

מִזֹּדֶה אֵינִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂאִינִתִּנִּי לְלִמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפֵּר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְרֶה עֲלֶיהָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וְלִנְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פֶשַׁע בִּיעֶקֶב נָאָם ה'. וְאֵינִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִוְחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשֻׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע זֶרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְנַחֲמֵנוּ בָנוּ הַנְּבִיאִים (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבִבְל יָדִי כְּפִיתִיךָ לְנִטֵּעַ שְׁמִים וְלִיסַד אֶרֶץ וְלִאֲמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבִרְפַת מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמַהֲרָה דִּידָן, ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לָבָנוּ וְתִגַּל כְּפִישְׁנוּ בִּישְׁוּעָתָה בְּאַמּוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלֶּךָ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סו"ד)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלֶּךָ רַחֲמָנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְסִיב הַדְּרָשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעָשִׂי רָצוֹנָךְ. בְּנֶה בֵּיתְךָ בְּכַתְחָלָה וְכוֹנוֹן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנֵינוּ וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתָּךְ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהֵנִים לְעִבּוּדָתָם וְלוֹוִיִּם לְדוּכָנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלֵּאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֵת ה' לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשָׁמָה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גָּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נִשְׁמָה גָּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוֹרָם לְצַבּוֹר לְעֻנּוֹת אָמֵן, שְׁהוּא עֲלֵי נִשְׁמָה גָּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רוּחַ לְנִשְׁמָה. מִלְּכָד מַה שֶׁמִּצִּיל אֶת הַנִּפְטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדִרְגוֹת נוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׂתֵּב לִזְמַר כָּל לַיִל שֶׁבַת קְדִישׁ אֶפִּילוּ אַחֵר מֵאֵה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא וְיוֹצֵר.

מַעֲלָה לִימּוּד הַזֹּהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשָׁמָה: כְּתָבוּ הַמַּקְבָּלִים: לִימּוּד הַקְּבִלָה וְהַזֹּהַר (תוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֵלָה לְנִשְׁמָה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימּוּדִים. כִּי לִכְן נִקְרָא זֹהַר שְׁהוּא מְזַהֵר הַנְּשָׁמָה... וְכִיּוֹם שְׂבַת קוֹדֵשׁ שֶׁשְׁעָה אַחַת לִימּוּד הַזֹּהַר שְׁהוּא אֶלֶף שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְׁתַּדְּלָל יוֹתֵר בְּלִימּוּד הַזֹּהַר כִּי הוּא מְבַחֲנִית הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וְכֵּה גְדֻלָּה מַעֲלָה לִימּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְׁבַּת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדְּלָל לִימּוּד בְּעַד עֲלֵי נִשְׁמָת אָבִיו אוֹ אִמּוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נִשְׁמָת אָבִיו אוֹ אִמּוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנִשְׁמָה בְּעֲטָרָה וּלְבוֹשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימּוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹ וְחִמּוּתוֹ ע"ה (וְעִי"ע קַב הַיֵּשֶׁר) וְהַנְּהַ שְׁכָרוֹ אִתּוֹ, כְּפֹל וּמְכַפֵּל שְׂבַעֲתִים, בְּכַחֲנִית מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (וְעִי"ע פְּלָא וְיוֹצֵר עֲרָף כְּפִיד אֵב נָאָם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמָּן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעִסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לָנָא וְלָהּוֹן וְלִכּוֹן חֲנָא וְחֲסֵדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזָּבָא וּרְפוּאָה וְגֻלְגָּלָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכְבָּה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפִין מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלֶכֶה מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלֶכֶה
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחָל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכְבָּה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלֶכֶה בְּרַחֲמֵי יְחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יָבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא ויחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

